

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 88/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. Sz., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa práv čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 To/32/2008 z 27. novembra 2009, 25. februára 2010 a 3. júna 2010 a sp. zn. 3 Tos/89/2009 z 22. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Sz. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2011 doručená sťažnosť M. Sz. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To/32/2008 z 27. novembra 2009, 25. februára 2010 a 3. júna 2010 a sp. zn. 3 Tos/89/2009 z 22. decembra 2009.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 6. novembra 2009 na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodnutím predsedu senátu Mestského súdu v P. vzatý do predbežnej väzby. Krajský súd svojím uznesením sp. zn. 6 To/32/2008 z 27. novembra 2009 rozhodol o opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 2 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Ostatným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 3. júna 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 T/90/2006 zo 7. novembra 2007, bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným v časti z pokusu trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1 k § 250 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 a z pokračujúceho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006, za spáchanie ktorých mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, ktorý sťažovateľ v súčasnosti vykonáva vo výkone trestu odňatia slobody.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti brojil proti viacerým rozhodnutiam krajského súdu, a to proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 27. novembra 2009, ktorým tento súd rozhodol o jeho opätovnom vzatí do väzby, uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tos/89/2009 z 22. decembra 2009, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o jeho opätovnom vzatí do väzby, ďalej proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 25. februára 2010 a 3. júna 2010, ktorými boli zamietnuté jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a napokon v poradí ostatnému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 3. júna 2010, ktorým krajský súd zamietol ním podané odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 T/90/2006 zo 7. novembra 2000.

4. Nosnou argumentáciou sťažovateľa proti predmetným rozhodnutiam je samotná jeho nespokojnosť s postupom krajského súdu, ktorý ho v rozhodnutí z 27. novembra 2009

nesprávne poučil o opravnom prostriedku, čím porušil jeho práva „spôsobom akým rozhodol KS-TT o pozbavení mojej osobnej slobody je poznamenaný neprípustnou svojvôľou popierajúcou právo na súdnu ochranu a preto rozhodnutie KS-TT sp. zn. 6 To/32/2008 zo dňa 27. 11. 2009 je nezlučiteľné s inštitútom zákonnej väzby v zmysle s článkom 17 ods. 2 ústavy SR.“. Ku konvalidácii tohto porušenia označených základných práv nedošlo ani následným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 3 Tos/89/2009 z 22. decembra 2009, k postupu ktorého sťažovateľ namietal, že „... senát KS-TT rozhodoval len v snahe napraviť pochybenie svojej kolegyne, sudkyňi tiež KS-TT, nakoniec svedčí o tom aj úvaha súdu v predmetnom uznesení, ktorou bolo zdôvodnené uznanie sťažnosti za riadne a včas podanú. Takýto spôsob rozhodovania súdu 2 - stupňa pri naprávaní chýb v rozhodovacej činnosti súdu 1 – stupňa nemá oporu v zákone, navyše v prípade akéhosi neidentifikovateľného navrátenia lehoty som nedostal možnosť svoju sťažnosť odôvodniť.“. Sťažovateľ ďalej namietal pochybenia krajského súdu pri prerokúvaní jeho trestnej veci, ktoré sa premietli do napadnutých rozhodnutí. K postupu krajského súdu, ktorý predchádzal uzneseniu tohto súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 25. februára 2010, namietal: „Súd v rozpore s článkom 48 ods. 2 ústavy SR bezdôvodne a bez toho aby o tejto otázke rozhodol uznesením, vylúčil z pojednávania verejnosť. V závere pojednávania mi opätovne odňal právo na podávanie opravných prostriedkov v článku 46 ods. 1 ústavy SR a právo na urýchlené preskúmanie pozbavenia osobnej slobody v zmysle s článkom 5 ods. 4 dohovoru...“ K postupu krajského súdu, ktorý predchádzal uzneseniu tohto súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 3. júna 2010, namietal: „... v závere pojednávania mi opätovne odňal právo na podávanie opravných prostriedkov v článku 46 ods. 1 ústavy SR a právo urýchlené preskúmanie pozbavenia osobnej slobody v zmysle s článkom 5 ods. 4 dohovoru...“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím KS-TT v uzn. sp. zn. 6 To/32/2008 zo dňa 27. 11. 2009 bolo porušené právo na osobnú slobodu v zmysle článku 17 ods. 2 ústavy a práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 ústavy SR.

2. Uzn. KS-TT sp. zn. 3 Tos/89/2009 zo dňa 22. 12. 2009 bolo porušené moje právo na slobodu a bezpečnosť v zmysle práva na urýchlené rozhodnutie súdu o zákonnosti môjho

pozbavenia slobody vyplývajúce z článku 5 ods. 4 dohovoru a právo na spravodlivé súdne konanie článku 6 ods. 1 dohovoru a článku 46 ods. 1 ústavy SR.

3. Rozhodnutím KS-TT sp. zn. 6 To/32/2008 zo dňa 25. 2. 2010 bolo moje právo na osobnú slobodu podľa článku 17 ods. 2 ústavy a práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 ústavy SR.

4. Rozhodnutím KS-TT sp. zn. 6 To/32/2008 zo dňa 3. 6. 2010 bolo moje právo na osobnú slobodu podľa článku 17 ods. 2 ústavy a práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 ústavy SR.

5. Na základe... uvedených skutočností žiadam aby ústavný súd mojej žiadosti vyhovel... sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby v konaní vo veci samej... vydal rozhodnutie:

I. zrušenie trestu prípadne zníženie trestu

II. požadujem primerané finančné zadostučinenie v sume 40 000,- €

V súvislosti s mojou sťažnosťou žiadam o pridelenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom. “

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané

oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

8. Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti viacerým rozhodnutiam krajského súdu v jeho trestnej veci, ktorá bola právoplatne skončená v poradí ostatným rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 3. júna 2010, ktorým krajský súd zamietol sťažovateľom podané odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 T/90/2006 zo 7. novembra 2000. Ostatné rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 4. augusta 2010 a jeho právnomu zástupcovi 3. augusta 2010. Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súde 14. februára 2011, to znamená dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene.

9. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade taktiež zistil, že sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 3. júna 2010 môže/mohol podať dovolanie podľa § 371 Trestného poriadku. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súde nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 371 Trestného poriadku. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až

vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Keďže proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 To/32/2008 z 3. júna 2010 je/bolo možné zo sťažovateľom tvrdených pochybení krajského súdu pri rozhodovaní v jeho trestnej veci podať dovolanie (§ 371 Trestného poriadku), právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má/mal najvyšší súd ako súd dovolací, čím bola zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Nesplnenie vyššie uvedených podmienok by malo za následok odmietnutie sťažovateľom podanej sťažnosti z dôvodu neprípustnosti.

10. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa. Rovnako sa ústavný súd nezaoberal požiadavkou sťažovateľa, aby zrušil alebo zmiernil všeobecným súdom uložený trest, pretože takúto kompetenciu nemá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2011